

JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
PHILIPPE LÉGER

15 päivänä toukokuuta 2003¹

1. Esillä oleva ennakkoratkaisupyyntö koskee yhteisön tullikoodeksista 12 päivänä lokakuuta 1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92² säännösten tulkittamista.

I Asiaa koskevat oikeussäännöt

A Yhteisön oikeussäännöt

3. Tullikoodeksin 201—205 artiklassa säädetään tuontitullivelan syntymisestä ja 209—211 artiklassa vientitullivelan syntymisestä.

2. Verwaltungsgerichtshof (Itävalta) tiedustelee, onko tämän asetuksen vastaista sellainen kansallinen lainsäädäntö, jonka mukaan tullimaksuja korotetaan, jos tullivelka johtuu yhteisön säännösten rikkomisesta tai jos tullivelka kannetaan tullikoodeksin 220 artiklan nojalla jälkikäteen. Esillä olevassa asiassa riidanalaisen korotuksen määrä vastaa sen viivästyskoron määrää, joka on maksettava tullivelan syntymisen ja (jälkikäteen tapahtuvan) tileihin kirjaamisen väliseltä ajalta.

4. Tullikoodeksin 201 artiklassa säädetään, että tuontitullivelka syntyy, kun tuontitullien alainen tavara luovutetaan vapaaseen liikkeeseen taikka kun tällainen tavara asetetaan osittain tuontitullittomaan väliaikaisen maahantuonnin menettelyyn. Samassa artiklassa täsmennetään vielä, että tullivelka syntyy sinä ajankohtana, jona kyseinen tullii-ilmoitus vastaanotetaan.

5. Tullikoodeksin 209 artiklassa säädetään, että vientitullivelka syntyy, kun yhteisön tullialueelta viedään vientitullien alainen tavara, josta on tehty tullii-ilmoitus.

1 — Alkuperäinen kieli: ranska.

2 — EYVL L 302, s. 1 (jäljempänä tullikoodeksi).

Siinä säädetään lisäksi, että tullivelka syntyy sinä ajankohtana, jona tämä tull ilmoitus vastaanotetaan.

6. Tullikoodeksin 217—232 artiklassa vahvistetaan tullivelan kantamista koskevat yksityiskohtaiset säännöt.

7. Tullikoodeksin 217 artiklan mukaan tulliviranomaisten on laskettava tullivelasta johtuva tullien määrä heti, kun niillä on käytettävissään tarvittavat tiedot.

8. Tullikoodeksin 218 artiklassa täsmennetään, että jos tullivelka syntyy vastaanottaessa tavaraa koskeva ilmoitus, tätä tullivelkaa vastaava tullien määrä on kirjattava tileihin heti, kun se on laskettu, ja viimeistään toisena päivänä sen päivän jälkeen, jona tavarat on luovutettu. Jos kuitenkin tullivelka syntyy muusta toimesta kuin tavaraa koskevan ilmoituksen vastaanottamisesta, tileihin kirjaamisen on tapahduttava kahden päivän kuluessa siitä päivästä, jona tulliviranomaiset voivat laskea kyseisten tullien määrän ja osoittaa velallisen.

9. Tullikoodeksin 220 artiklan 1 kohdassa säädetään tullivelan kantamisesta jälkikäteen. Siinä säädetään, että ”jos tullivelasta

johtuvaa tullien määrää ei ole kirjattu tileihin 218 ja 219 artiklan mukaisesti, tai jos se on kirjattu tileihin lain mukaan kannettavaa määrää pienempänä, kannettava tai kannettavaksi jäävä tullien määrä on kirjattava tileihin kahden päivän kuluessa siitä päivästä, jona tulliviranomaiset ovat todenneet tilanteen ja voivat laskea lain mukaan kannettavan tullien määrän sekä osoittaa velallisen (jälkikäteen tapahtuva tileihin kirjaaminen)”.

10. Tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdassa suljetaan kuitenkin pois mahdollisuus kirjata tullivelka tileihin jälkikäteen, jos ”lain mukaan kannettavien tullien määrät ovat jääneet kirjaamatta tileihin tulliviranomaisten erehdyksen vuoksi, jota osaltaan vilpittömässä mielessä toiminut ja kaikkia voimassa olevia tull ilmoitusta koskevia säännöksiä noudattanut velan maksamisesta vastuussa ollut ei ole voinut kohtuudella havaita”.

11. Tullikoodeksin 221 artiklassa säädetään, että tullien määrä on annettava velalliselle tiedoksi heti, kun se on kirjattu tileihin. Saman asetuksen 222 artiklassa säädetään, että velallisen on maksettava tullivelkansa määrä tulliviranomaisten asettamassa määrääjässä, joka ei saa olla pidempi kuin kymmenen päivää laskettuna siitä, kun kannettavien tullien määrä on annettu tiedoksi.

12. Tullikoodeksin 229 artiklassa säädetään, että tulliviranomaiset voivat

myöntää velalliselle maksuhelpotuksia, joiden myöntäminen edellyttää vakuuden antamista.

13. Tullikoodeksin 232 artiklassa säädetään, että jos kannettava tullien määrää ei ole maksettu asetetussa määräajassa, tulliviranomaisten on kannettava viivästyskorkoa, eikä viivästyskorkoprosentti saa olla pienempi kuin luottokorkoprosentti.

B Kansallinen lainsäädäntö

14. Itävallan oikeudessa tullikoodeksin säännökset on täytäntöön pantu 23.8.1994 annetulla Bundesgesetz betreffend ergänzende Regelungen zur Durchführung des Zollrechts der Europäischen Gemeinschaften -nimisellä lailla (täydentävistä säännöksistä Euroopan yhteisöjen tulli-oikeuden täytäntöönpanemiseksi annettu liittovaltion laki).³

15. Tämän lain 80 §:ssä säädetään, että jos tullien määrää ei ole maksettu asetetussa määräajassa, tullien määrän lisäksi peritään viivästyskorkoa. Tällaisessa tapauksessa vuotuinen viivästyskorkoprosentti on 2 prosenttia suurempi kuin luottokorkoprosentti.

16. ZollR-DG:n 108 §:n 1 momentti koskee tullinkorotusta. Siinä säädetään seuraavaa:

”Jos tullivelka syntyy, 2 momentissa tarkoitettuja tapauksia lukuun ottamatta, yhteisön tullikoodeksin 202—205 artiklan tai 210 artiklan tai 211 artiklan mukaisesti tai jos tulli kannetaan tullikoodeksin 220 artiklan perusteella jälkikäteen, maksettavaksi tulee sen viivästyskoron määrää vastaava tullinkorotus, joka olisi ollut maksettava tullivelan syntymisen ja tileihin kirjaamisen välisen ajan osalta, sekä silloin kun kysymyksessä on tullikoodeksin 220 artiklan mukainen jälkikanto, tullinkorotus vastaa suuruudeltaan sen viivästyskoron määrää, joka olisi ollut maksettava alkuperäisen tileihin kirjatun tullivelan maksettavaksi tulemisen ja jälkikäteen tapahtuvan tullivelan tileihin kirjaamisen väliseltä ajalta — — .”

II Pääasian riita ja ennakkoratkaisukysymykset

17. Asiakirja-aineistosta käy ilmi, että Hauptzollamt Linz (Linzin keskustullivirasto)⁴ vastaanotti 24.11.1998 Hannl + Hofstetter Internationale Spedition GmbH -nimisen yhtiön⁵ ilmoituksen vapaaseen liikkeeseen luovutuksesta.

3 — BGBl. 1994/659 (jäljempänä ZollR-DG).

4 — Jäljempänä Hauptzollamt.

5 — Jäljempänä Hannl.

18. Hannl ilmoitti kuitenkin 12.12.1998 Hauptzollamtille, että ilmoitusta laadittaessa oli tapahtunut virhe.

22. Hannl saattoi tämän jälkeen asian Verwaltungsgerichtshofin käsiteltäväksi ja väitti, että ZollR-DG:n 108 §:n 1 momentissa säädetty korotus oli yhteisön oikeuden vastainen.

19. Hauptzollamt kirjasi tullit näin ollen 17.12.1998 jälkikäteen tileihin tullikoodexin 220 artiklan mukaisesti. Kyseessä oli 30 694 Itävallan šillingin (ATS) suuruinen summa. Lisäksi Hauptzollamt päätti ZollR-DG:n 108 §:n 1 momentin nojalla periä tullien lisäksi 2 157 ATS:n suuruisen korotuksen.

23. Verwaltungsgerichtshof katsoi, että pääasian ratkaisu riippui yhteisön tullisäännösten tulkinnasta. Se päätti näin ollen lykätä asian käsittelyä ja esittää yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

20. Hannl riitautti tämän päätöksen Hauptzollamtissa ja sen jälkeen Finanzlandesdirektion für Wien, Niederösterreich und Burgenland -nimisessä tulliviranomaisessa.

”Onko ZollR-DG:n 108 §:n 1 momentin mukaan maksettavaksi tuleva tullinkorotus yhteisön tullisäännösten vastainen sellaisissa tapauksissa, joissa tullivelka syntyy tullikoodexin 202—205 artiklan tai 210 artiklan tai 211 artiklan mukaisesti tai joissa tulli kannetaan tullikoodexin 220 artiklan perusteella jälkikäteen, silloin kun tullinkorotuksen määrä vastaa sen viivästyskoron määrää, joka olisi ollut maksettava tullivelan syntymisen ja tileihin kirjaamisen väliseltä ajalta, tai silloin kun tullikoodexin 220 artiklan mukaisessa jälkikantotapauksessa sen määrä vastaa sen viivästyskoron määrää, joka olisi ollut maksettava alkuperäisen tileihin kirjatun tullivelan maksettavaksi tulemisen ja jälkikäteen tapahtuvan tullivelan tileihin kirjaamisen väliseltä ajalta?”

21. Tämä viimeksi mainittu viranomaisen pysytti riidanalaisen päätöksen ja vahvisti korotuksen määräytymisperusteen (eli 228 668 ATS, joista 30 694 ATS oli tulleja ja 197 974 ATS tuonnista kannettavaa liikevaihtoveroa), sovellettavan korkokannan (5,66 prosenttia vuodessa) ja kyseistä viivästystä koskevat ajanjaksot (15.11.1998—14.12.1998 ja 15.12.1998—14.1.1999).

III Ennakkoratkaisukysymyksen arviointi

24. Verwaltungsgerichtshof pyrkii kysymyksellään selvittämään, ovatko sellaiset kansallisen oikeuden säännökset yhteisön tullikoodeksin säännösten vastaisia, joiden mukaan:

- kun tullivelka syntyy tullikoodeksin 202—205 artiklan tai 210 artiklan tai 211 artiklan mukaisesti, tullee on korotettava määrällä, joka vastaa tullivelan syntymisen ja tileihin kirjaamisen väliseltä ajalta suoritettavan viivästyskoron määrää, ja
- kun tullivelka kannetaan tullikoodeksin 220 artiklan nojalla jälkikäteen, tullee on korotettava määrällä, joka vastaa alkuperäisen tileihin kirjatun tullivelan maksettavaksi tulemisen ja jälkikäteen tapahtuvan tullivelan tileihin kirjaamisen väliseltä ajalta suoritettavan viivästyskoron määrää.

25. Totean alustavasti, että tullikoodeksin 232 artiklassa säädetään velvollisuudesta suorittaa viivästyskorkoa vain tullivelan tileihin kirjaamisen jälkeiseltä ajalta. Tässä säännöksessä säädetään, että velallisen on suoritettava viivästyskorkoa, jos hän ei maksa tullee määrääjassa, joka ei saa olla

pidempi kuin kymmenen päivää laskettuna siitä, kun kannettavien tullien määrä on annettu tiedoksi velalliselle.

26. Esillä olevassa asiassa ZollR-DG:n 108 §:ssä kuitenkin säädetään velvollisuudesta maksaa viivästyskorkoa tullivelan tileihin kirjaamista *edeltävältä* ajalta. Kyseisessä säännöksessä täsmennetään, että korotus kattaa tullivelan syntymisen ja sen tileihin kirjaamisen välisen ajan (kun tullivelka syntyy tullikoodeksin 202—205 artiklan tai 210 artiklan tai 211 artiklan mukaisesti) tai alkuperäisen tileihin kirjatun tullivelan maksettavaksi tulemisen ja jälkikäteen tapahtuvan tullivelan tileihin kirjaamisen välisen ajan (kun tullivelka kannetaan tullikoodeksin 220 artiklan perusteella jälkikäteen).

27. Verwaltungsgerichtshofin ennakkoratkaisukysymyksellä pyritään näin ollen selvittämään, sallitaanko yhteisön oikeudessa jäsenvaltioiden asettaman viivästyskorkoja sellaiselle ajanjaksolle, josta ei säädetä tullikoodeksin 232 artiklassa.

28. Tähän kysymykseen vastaamiseksi on selostettava lyhyesti periaatteita, jotka koskevat jäsenvaltioiden toimivaltaa to-

teuttaa toimia yhteisön oikeuden soveltamisen takaamiseksi.

29. Vakiintuneen oikeuskäytännön⁶ mukaan silloin kun yhteisön oikeudessa ei ole säädetty erityistä sanktiota sen säännösten rikkomisesta tai siinä viitataan tältä osin kansallisiin säännöksiin, EY 10 artiklassa velvoitetaan jäsenvaltiot toteuttamaan kaikki toimenpiteet, jotka ovat aiheellisia yhteisön oikeuden tehokkaan vaikutuksen varmistamiseksi. Vaikka niille näin ollen varataan täysi harkintavalta sanktioiden valinnassa, niiden on valvottava, että yhteisön oikeuden rikkominen sanktioidaan perusteiltaan ja menettelyltään vastaavalla tavalla kuin kansallisen oikeuden vastaavanlaatuinen ja vakavuudeltaan samanlainen rikkominen ja että sanktio on joka tapauksessa tehokas, suhteessa rikkomisen vakavuuteen ja varoittava.

30. Tullisääntöjen rikkomisen osalta yhteisöjen tuomioistuin on täsmentänyt,⁷ että koska yhteisön lainsäädäntöä ei ole yhdenmukaistettu tällä alueella, jäsenvaltiot ovat toimivaltaisia valitsemaan asian-

mukaisina pitämänsä sanktiot. Niiden on kuitenkin käytettävä tätä toimivaltaansa yhteisön oikeutta ja sen yleisiä periaatteita noudattaen ja näin ollen suhteellisuusperiaatetta noudattaen.

31. Esillä olevassa asiassa on tarkasteltava ensiksi tapauksia, joissa Itävallan lainsäädännön mukaan on suoritettava viivästyskorkeo. Kuten edellä on todettu, nämä tapaukset kattavat tilanteet, joissa tullivelka syntyy tullikoodeksin 202—205 artiklan tai 210 artiklan tai 211 artiklan mukaisesti, sekä tilanteet, joissa tullivelka kannetaan tullikoodeksin 220 artiklan perusteella jälkikäteen.

32. Tullikoodeksin 202—205 artikla sekä 210 ja 211 artikla koskevat tapauksia, joissa tullivelka johtuu yhteisön sääntöjen rikkomisesta. Tullikoodeksin 202—205 artiklassa säädetään, että tuontitullivelka syntyy, kun

6 — Ks. erityisesti asia 68/88, komissio v. Kreikka, tuomio 21.9.1989 (Kok. 1989, s. 2965, Kok. Ep. X, s. 167, 23 ja 24 kohta); asia C-326/88, Hansen, tuomio 10.7.1990 (Kok. 1990, s. I-2911, Kok. Ep. X, s. 479, 17 kohta); asia C-7/90, Vandevenne ym., tuomio 2.10.1991 (Kok. 1991, s. I-4371, 11 kohta); asia C-382/92, komissio v. Yhdistynyt kuningaskunta, tuomio 8.6.1994 (Kok. 1994, s. I-2435, Kok. Ep. XV, s. I-205, 55 kohta) ja asia C-383/92, tuomio 8.6.1994 (Kok. 1994, s. I-2479, Kok. Ep. XV, s. I-223, 40 kohta); asia C-36/94, Siesse, tuomio 26.10.1995 (Kok. 1995, s. I-3573, 20 kohta) ja asia C-213/99, De Andrade, tuomio 7.12.2000 (Kok. 2000, s. I-11083, 20 kohta).

7 — Ks. erityisesti asia C-210/91, komissio v. Kreikka, tuomio 16.12.1992 (Kok. 1992, s. I-6735, 19 kohta) sekä edellä alaviitteessä 6 mainitut asiat Siesse (tuomion 21 kohta) ja De Andrade (tuomion 20 kohta).

— tuontitullien alainen tavara tuodaan säännösten vastaisesti yhteisön tulli-alueelle, taikka tällainen tavara tuodaan säännösten vastaisesti vapaa-

alueelta tai vapaavarastosta muualle tälle alueelle⁸

33. Tullikoodexsin 210 ja 211 artiklassa säädetään, että vientitullivelka syntyy, kun

— tuontitullien alainen tavara siirretään säännösten vastaisesti pois tullivalvonnasta⁹

— yhteisön tullialueelta viedään vientitullien alainen tavara tulli-ilmoitusta tekemättä, tai

— ei täytetä jotakin velvollisuutta, joka johtuu tuontitullien alaisen tavaran väliaikaisesta varastoinnista tai sen tullimenettelyn käyttämisestä, johon tavara on asetettu,¹⁰ taikka ei noudateta jotakin edellytystä, joka koskee tavaran asettamista mainittuun menettelyyn taikka alennetun tuontitullin tai tullittomuuden soveltamista tavaraan sen tietyn käyttötarkoituksen perusteella,¹¹ tai

— ei täytetä niitä edellytyksiä, joilla tavarat on kokonaan tai osittain vapautettu vientitulleista vietäessä niitä yhteisön tullialueelta.

— tuontitullien alaista tavaraa kulutetaan tai käytetään vapaa-alueella tai vapaavarastossa muutoin kuin voimassa olevan lainsäädännön mukaisesti.¹²

34. Kuten voidaan havaita tullikoodexsin 220 artiklan osalta, se koskee tapauksia, joissa tullivelasta johtuvien tullien määrää ei ole voitu kirjata tileihin tullikoodexsin 218 artiklan mukaisesti. Kuten Itävallan hallitus on korostanut,¹³ kyseessä ovat pääasiallisesti tapaukset, joissa toimija on antanut tulliviranomaisille virheellisiä tai puutteellisia tietoja, koska 220 artiklan 2 kohdan b alakohdassa suljetaan nimenomaisesti mahdollisuus kirjata tullivelka tileihin jälkikäteen tapauksissa, joissa tulliviranomaiset ovat itse tehneet virheen.

8 — Tullikoodexsin 202 artiklan 1 kohta.

9 — Tullikoodexsin 203 artiklan 1 kohta.

10 — Tullikoodexsin 204 artiklan 1 kohdan a alakohta.

11 — Tullikoodexsin 204 artiklan 1 kohdan b alakohta.

12 — Tullikoodexsin 205 artiklan 1 kohta.

13 — Ks. sen kirjalliset huomautukset (11 kohta).

35. Tiedossani ei ole, että yhteisön oikeuteen sisältyisi sanktioita tällaisten tapausten varalta.

oltava yhteisön oikeuden ja erityisesti suhteellisuusperiaatteen mukainen.

36. En ole voinut havaita tullikoodeksissa enkä 2.7.1993 annetussa komission asetuksessa N:o 2454/93¹⁴ säännöksiä, joissa säädettäisiin erityisiä sanktioita niiden tapausten varalta, joissa tullivelka johtuu sääntöjenvastaisuuksista tuotaessa tavaroita yhteisöön tai vietäessä niitä yhteisöstä. En ole myöskään voinut havaita mitään säännöksiä, joissa säädettäisiin sanktioita niiden tapausten varalta, joissa tulliviranomaiset eivät ole toimijan toiminnan vuoksi voineet kirjata tulleja tileihin heti tullivelan syntymisen jälkeen.

39. Katson tämän osalta, että kanteen kohteena oleva tullinkorotus on kiistatta yhteisön oikeuden mukainen.

37. Tästä seuraa, että toisin kuin Hannl on väittänyt, jäsenvaltioilla on toimivalta valita asianmukaisina pitämänsä sanktiot tällä alalla. Itävallan tasavalta saattoi näin ollen pätevästi toteuttaa ZollR-DG:n 108 §:ssä tarkoitettua toimen.

40. Kuten Itävallan hallitus on korostanut,¹⁶ silloin, kun tullivelka syntyy tullikoodeksin 202—205 artiklan, 210 artiklan tai 211 artiklan mukaisesti tai kun tullivelka kannetaan jälkikäteen, ongelmallista ei ole velkojan viivästys velan maksussa. Ongelman muodostaa se, että tulliviranomaiset eivät toimijan toiminnan vuoksi aina kykene välittömästi kirjaamaan tullivelkaa tileihin tai määrittämään täsmällisesti sen määrää tai osoittamaan velallista. Tullivelan syntymisen ja sen (jälkikäteen tapahtuvan) tileihin kirjaamisen välillä saattaa näin ollen kulua tietty aika.

38. Edellä mainitun oikeuskäytännön¹⁵ mukaisesti tällaisen toimen on kuitenkin

41. Tällaisissa tapauksissa tulliviranomaiset kärsivät taloudellista tappiota tullivelan tileihin kirjaamisessa aiheutuneen viivästyksen vuoksi, ja toimijat hyötyvät

14 — Tietystä yhteisön tullikoodeksista annetun neuvoston asetuksen N:o 2913/92 soveltamista koskevista säännöksistä annettu asetus (EYVL L 253, s. 1).

15 — Edellä alaviitteessä 6 mainitut asiat Siesse (tuomion 22—24 kohta) ja De Andrade (tuomion 21—24 kohta).

16 — Ks. sen kirjalliset huomautukset (9—13 kohta).

vastaavasti siitä, että tullivelan maksu siir-
tyy myöhempään ajankohtaan.

42. Kanteen kohteena olevan korotuksen tarkoituksena on poistaa tullisäännöksissä säädettyjä velvoitteita noudattamatta jät-
täneille tai tulliviranomaisille virheellisiä tietoja ilmoittaneille toimijoille koitua etu. Kuten Itävallan hallitus on todennut,¹⁷ tällaisen toimen puuttuessa suosittaisiin lainvastaisesti tai tuottamuksellisesti toi-
mivia toimijoita verrattuna sellaisiin toi-
mijoihin, joiden toiminnan avulla tullivelka voidaan hoitaa nopeasti.

43. Kanteen kohteena olevan korotuksen tarkoituksena on näin ollen kannustaa taloudellisia toimijoita noudattamaan tul-
lisäännöksissä säädettyjä velvoitteita. Täl-
lainen tavoite on ilman muuta yhteisön oikeuden mukainen.¹⁸

44. Kanteen kohteena olevan korotuksen määrän osalta muistutan, että oikeus-
käytännön¹⁹ mukaan se on vahvistettava suhteellisuusperiaatetta noudattaen ja vas-

taavin edellytyksin kuin kansallisen oi-
keuden vastaavanlaatuinen ja vakavuudeltaan samanlainen rikkomisen. Yhteisö-
jen tuomioistuin täsmensi kuitenkin asioissa Siesse²⁰ ja De Andrade²¹ an-
netuissa tuomioissa, että tämän arvioiminen kuuluu kansallisille tuomioistuimille.

45. Esillä olevassa asiassa on näin ollen Verwaltungsgerichtshofin asiana arvioida, onko ZollR-DG:n 108 §:n 1 momentissa säädetty korotuksen määrä suhteelli-
suusperiaatteen mukainen ja vastaako se tasoltaan kansallisessa oikeudessa vastaa-
vanlaisten rikkomisten osalta säädettyä korotusta. Tätä arvioidessaan kansallinen tuomioistuin voi ottaa huomioon sen, että kanteen kohteena olevan korotuksen tar-
koituksena on poistaa toimijoille tullisäännösten rikkomisesta koitua etu, ilman että näille asetetaan todellisia sanktioita. Joka tapauksessa ennakkoratkaisupyynnön esittäneen kansallisen tuomioistuimen on selvitettävä, vastaako 5,66 prosentin kor-
kokanta, mikä vaikuttaa kohtuulliselta, kansallisessa oikeudessa vastaavanlaa-
tuisiin ja vakavuudeltaan samanlaisiin rik-
komisiin sovellettavan korkokannan mää-
rää.

46. Jollei tästä arvioinnista muuta johdu, ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin vas-
taisi ennakkoratkaisukysymykseen, ettei ZollR-DG:n 108 §:ssä säädetyn kaltainen toimi ole tullikoodeksin vastainen.

17 — Ibidem (21 ja 22 kohta).

18 — Ks. vastaavasti edellä alaviitteessä 6 mainitut asiat Siesse (tuomion 22 kohta) ja De Andrade (tuomion 22 kohta).

19 — Ks. edellä alaviitteessä 6 mainitut asiat Siesse (tuomion 24 kohta) ja De Andrade (tuomion 24 kohta).

20 — Mainittu edellä alaviitteessä 6 (tuomion 24 kohta).

21 — Mainittu edellä alaviitteessä 6 (tuomion 24 kohta).

IV Ratkaisuehdotus

47. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin vastaa Verwaltungsgerichtshofin esittämään kysymykseen seuraavasti:

Yhteisön tullikoodeksista 12 päivänä lokakuuta 1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 vastaista ei ole sellainen kansallinen lainsäädäntö, jonka mukaan

- kun tullivelka syntyy asetuksen N:o 2913/92 202—205 artiklan tai 210 artiklan tai 211 artiklan mukaisesti, tulleja on korotettava määrällä, joka vastaa tullivelan syntymisen ja tileihin kirjaamisen väliseltä ajalta suoritettavan viivästyskoron määrää, ja
- kun tullivelka kannetaan asetuksen N:o 2913/92 220 artiklan perusteella jälkikäteen, tulleja on korotettava määrällä, joka vastaa alkuperäisen tileihin kirjatun tullivelan maksettavaksi tuleminen ja jälkikäteen tapahtuvan tullivelan tileihin kirjaamisen väliseltä ajalta suoritettavan viivästyskoron määrää,

sillä edellytyksellä, että korkojen määrä vahvistetaan suhteellisuusperiaatetta noudattaen ja vastaavin edellytyksin kuin kansallisessa oikeudessa on säädetty vastaavanlaatuisen ja vakavuudeltaan samanlaisen rikkomisen osalta. Kansallisen tuomioistuimen asiana on arvioida, onko kanteen kohteena oleva korotus näiden periaatteiden mukainen.